

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov for Grønland om børns retsstilling.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1645, fremsættelsen i tidenden sp. 3742).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje i Grønland.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1639, fremsættelsen i tidenden sp. 3742).

Lovforslagene sattes til forhandling.

K. Axel Nielsen: For et par år siden fik vi her i den sydlige del af Danmark en ny lov om børns retsstilling. På et enkelt vigtigt punkt brød vi da radikalt med hidtil gældende lovgivning. Vi gennemførte nemlig den ordning, at den, der bliver inddraget i en paternitetssag, enten bliver anerkendt som fader eller bliver frifundet. Begrebet bidragspligtig blev afskaffet.

Et flertal her i det høje ting gik ind for denne ordning, fordi de betydelige fremskridt, der er sket inden for den videnskab, der behandler de områder inden for biologien og antropologien, der udforsker forbindelsen mellem barn og fader, har gjort det muligt med en i forhold til tidligere ret stor sikkerhed at fastslå faderskabet, således at det procentvise antal af sager, hvor faderskabet ikke kan fastslås, er ret lille. Ingen har naturligvis villet bestride, at den ideelle ordning må gå ud på, at faderskab for alle børn bør søges godtgjort. Så langt er videnskaben dog ikke nået, at dette ideelle mål kan nås. Men flertallet i det høje ting var altså af den opfattelse, at der hellere måtte ske frifindelse i det relativt få antal sager, hvor faderskabet ikke kunne fastslås med nogenlunde sikkerhed, end at man ville lægge den efterhånden meget byrdefulde bidragspligt på den mand, der selv om han havde haft samleje med mode-

ren i avlingstiden, ikke med en høj grad af sandsynlighed kunne anses som fader.

Fra 1908 til 1937 havde vi den ordning, at enhver, der havde mulighed for at være fader til en kvindes uden for ægteskab fødte barn, var bidragspligtig, men var der flere, skulle de tilsammen kun betale ét bidrag. Dette andelsprincip blev heldigvis forladt i 1937, hvor vi pålagde alle bidragspligtige fuld bidragspligt, men således at moderen naturligvis kun fik ét bidrag, medens resten gik til landsnævnet for børneforsorg.

Samtidig gennemførte vi i øvrigt arveret efter faderen for det uden for ægteskab fødte barn, når faderskabet var fastslået. Bl. a. derfor var domstolene ret forsigtige med at fastslå faderskab. I 1960 slækkede vi også derfor på beviskravene for, at faderskab kunne fastslås.

Under behandlingen af lovforslaget om børns retsstilling her i det høje ting var der dog adskillige ærede medlemmer, der mente, at man fortsat burde lovfæste digteren J. P. Jacobsens sorgfyldte, dog nok i en anden betydning udtalte ord: „Det bødes der for i mange år, som kun var en stakket glæde.“ Man, det vil sige modstanderne af nyordningen, talte om statsbørn, det vil sige børn, der hverken fik udlagt en fader eller en bidragspligtig. De talte om, at der ville blive kapløb om ikke at blive udlagt som fader.

Skønt loven af 1960 kun har virket i kort tid, kan det dog vist allerede nu fastslås, at den har virket tilfredsstillende. Det har dommere i hvert fald givet udtryk for over for mig.

Når vi nu får forelagt et lovforslag om børns retsstilling i Grønland, måtte man på forhånd vente, at dette lovforslag, for så vidt angår børn født uden for ægteskab, ville bygge på de samme principper som dem, vi fastslog i 1960 for den sydlige del af riget, men det er dog ikke tilfældet. Såvel i den højtærede Grønlandsministers fremsættelse som i bemærkningerne til lovforslaget er der redegjort for, hvorfor man ikke fuldt ud kan gennemføre princippet faderskab eller frifindelse i Grønland. Særlig oplysende er i så henseende en i motiverne gengivet skrivelse af 15. oktober 1960 fra retslægerådet. Det fremgår heraf, at de forskellige blodtypeanlægs hyppig-